

**2022 PASTORAL GREETINGS OF THE UKRAINIAN CATHOLIC BISHOPS
OF CANADA ON THE OCCASION
OF THE FEAST OF THE NATIVITY OF OUR LORD**

To the Very Reverend Clergy, Monastics and Religious Sisters and Brothers,
Seminarians and Laity of the Ukrainian Catholic Church in Canada

Christ is Born! Let us Glorify Him!

Dear Brothers and Sisters in Christ,

The Legend of the Elderly Grandmother
A Ukrainian Folk Tale

As we celebrate Christmas, the Feast of the Nativity of Our Lord, let us revisit the legend of the Elderly Grandmother.

It was the night the dear Christ-Child came to Bethlehem. In a country far away from Him, an old, old grandmother or “baba” sat in her snug little house by her warm fire. The wind was drifting the snow outside and howling down the chimney, but it only made baba’s fire burn more brightly.

“How glad I am that I may stay indoors,” said baba, holding her hands out to the bright blaze.

But suddenly she heard a loud rap at her door. She opened it and her candle shone on three old men standing outside in the snow. Their beards were as white as the snow, and so long that they reached the ground. Their eyes shone kindly in the light of baba’s candle, and their arms were full of precious things – boxes of jewels, and sweet-smelling oils, and ointments.

“We have travelled far, Baba,” they said, “and we stop to tell you of the Baby Prince born this night in Bethlehem. He comes to rule the world and teach all men to be loving and true. We carry Him gifts. Come with us, Baba.”

But baba looked at the drifting snow, and then inside at her cozy room and the crackling fire. “It is too late for me to go with you, good sirs,” she said, “the weather is too cold.” She went inside again and shut the door, and the old men journeyed on to Bethlehem without her. But as baba sat by her fire, rocking, she began to think about the Little Christ-Child, for she loved all babies.

“Tomorrow I will go to find Him,” she said; “tomorrow, when it is light, and I will carry Him some toys.”

So when it was morning baba put on her long cloak and took her staff, and filled her basket with the pretty things a baby would like – gold balls and wooden toys – and she set out to find the Christ-Child.

But, oh, baba had forgotten to ask the three old men the road to Bethlehem, and they travelled so far through the night that she could not overtake them. Up and down the road she hurried, through woods and fields and towns, saying to whomsoever she met: “I go to find the Christ-Child. Where does He lie? I bring some pretty toys for His sake.”

But no one could tell her the way to go, and they all said: “Farther on, Baba, farther on.” So she travelled on and on and on for years and years – but she never found the little Christ-Child.

They say that old baba is travelling still, looking for Him. When it comes Christmas Eve, and the children are lying fast asleep, baba comes softly through the snowy fields and towns,

wrapped in her long cloak and carrying her basket on her arm. With her staff she raps gently at the doors and goes inside and holds her candle close to the little children's faces.

"Is He here?" she asks. "Is the little Christ-Child here?" And then she turns sorrowfully away again, crying: "Farther on, farther on!" But before she leaves she takes a toy from her basket and lays it beside the pillow for a Christmas gift. "For His sake," she says softly, and then hurries on through the years and forever in search of the little Christ-Child.

We celebrate Christmas this year in the context of the war in Ukraine and other places in the world. Jesus comes into the world as an infant, an innocent baby, in need of care and love. He chooses to be born in the simplicity of a manger, not in a palace as a king. As such, his humble beginnings declare him to be the Prince of Peace. His mission is to declare peace among all peoples.

As Jesus' followers, we are called to be peacemakers. Let us work towards peace in our families, among our friends, and among neighbours and strangers alike by adopting a way of life that puts the needs of others first, and ours second. Let us "live simply so others may simply live," a motto made famous by Gandhi, quoting Saint Elizabeth Seton.

To live simply so others may simply live means to put God first in our lives, to live according to God's ways, to see brother and sister in each person, to satisfy the hunger and thirst in those in need, to value justice and freedom, to seek truth, to honour human dignity, to take care of mother earth so that our children and grandchildren may have a home to inherit, to have compassion, and above all to love God, neighbour and self as God loves us.

To live otherwise, that is, to live a life that values money, wealth, and power above all else, risks selling ourselves short, ending up unhappy and disappointed. Rather God wants us to be happy and to live with God forever in paradise, in the Garden of Eden, in heaven with God and all our loved ones.

The elderly grandmother – baba, missed her opportunity to see the Christ-child, and forever searches for him, unsatisfied, alone, and cold, growing ever older.

Yet, it is not too late for us. May the story of Christmas – of Jesus' birth, of God's presence among us – continue to inspire the world, transforming it through peace and love into the Kingdom of God here on earth.

As we celebrate the Feast of the Nativity of Our Lord, may Christ, truly bless you and your family with peace, love and joy, now and in the New Year!

Christ is Born! Glorify Him!

Sincerely Yours in Christ,

+ Lawrence Huculak, OSBM, Metropolitan Archbishop of Winnipeg; Apostolic Administrator of Saskatoon

+ David Motiuk, Eparchial Bishop of Edmonton; Apostolic Administrator of New Westminster

+ Bryan Bayda, CSsR, Eparchial Bishop of Toronto

+ Andriy Raby, Auxiliary Bishop of Winnipeg

+ Michael Wiwchar, CSsR, Bishop Emeritus of Saskatoon

+ Stephen Chmilar, Bishop Emeritus of Toronto

2022 ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ
ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ КАНАДИ
З НАГОДИ ПРАЗНИКА РІЗДВА ГОСПОДНЬОГО
Всечеснішим Отцям, Преподобним Сестрам та Братам Монаших Спільнот,
Семінаристам та Вірним Української Католицької Церкви в Канаді

Христос Рождається! Славіте Його!

Дорогі Брати і Сестри у Христі,

Казка про Бабцю

Відзначаючи Різдво, свято народження нашого Господа, давайте пригадаємо Легенду про стареньку бабцю, події якої відбулися багато років тому, тієї ночі, коли Дитятко-Ісус народився у Вифлеємі.

В одній країні далеко від місця, де народився Ісус, старенька бабуня, яку в селі всі звали “Бабця” сиділа в своїй теплій хатинці біля вогнища. Вітер скавулів і дув снігом, але це зовсім не турбувало Бабцю; навпаки, чим більше дув вітер, тим краще грів вогонь.

“Яка я шаслива, що у мене тепла хата і не треба кудись ходити,” - думає Бабця та далі гріється перед вогнем.

Раптом, хтось сильно застукав у двері. Бабця поволеньки відкриває двері, й при світлі свічки бачить трьох стареньких дідусів, що стоять на засніженім порозі. Бороди у них білі як сніг, а такі довгі, що стеляться по землі. Очі дідусів мило віддзеркалюють світло свічки, що тримала бабця в руці, а в їхніх обіймах блищать дорогоцінні подарунки—коробочки наповнені коштовними каміннями, пахучими маслами й оліями.

“Пройшли ми дуже далеку дорогу, розповідають дідусі, але ми зупинилися в тебе, Бабцю, щоб розказати тобі про Князя-Дитятка, який народився цієї ночі у Вифлеємі. Він прийшов на землю, щоб царювати на землі і навчати усіх бути люблячими і вірними. Ми йдемо, щоб принести Йому дари. Ходи з нами Бабцю, щоб привітати Дитятка Ісуса!”

Бабця глянула на завірюху, що віяла за плечами дідусів а тоді дивиться в свою теплу кімнату, де потріскувало вогнище. “Здається, що уже дуже пізно мені кудись виходити, та й ще до того, мороз тріщить цієї ночі,” - відповідає старенька. Бабця закрила двері та повернулася в кімнату. Дідусі продовжили без бабуні. Бабця гойдається перед вогнем та й думає про Немовлятка Ісуса. Вона любила усіх маленьких дітей.

“Завтра, піду і пошукаю Дитятка Ісуса,” - вирішила бабця, - “Завтра, коли сонце світить; подарую Йому гарні забавки”.

Наступного ранку, Бабця вдягнула довгий, теплий плащ, взяла паличку в руки, наповнила кошик цікавими подарунками: золотими кульками і дерев’яними іграшками, та пішла в дорогу шукати Дитятка Ісуса.

Але, Бабця забула одну річ – вона забула запитати трьох старців дорогу до Вифлеєма. А старці зайшли так далеко, що бабця не могла їх наздогнати. Шукала бабця дорогу. Блукала по лісах, полях і містах, питала усіх подорожуючих: “Я шукаю Дитятка Ісуса. Чи знаєте місце де він знаходиться? Я несу Йому гарні забавки”.

Ніхто Бабці не зміг допомогти; усі їй однаково відповідали: “Продовжуйте йти, бабцю, вони пішли далі”. Бабця човгала далі, повільно йшла вона зі своєю паличкою, далі й далі. Крок за кроком, рік за роком, шукала бабця ясла, де лежить Дитятко Ісус. На жаль, бабця не могла відшукати дорогу до місця, де знаходиться маленький Ісус.

Говорять, що бабця надалі шукає дорогу до Ісуса. Розповідають, що кожного року вночі перед Різдвом Христовим, коли діточки у своїх ліжечках сплять солодким сном, Бабця,

одягнена в своєму довгому, теплому плащі та з кошиком у руці тихенко стукає паличкою в двері, входить у кімнати де сплять дітоньки і прихиляється до кожного личка та питає,

„Чи Ісус тут знаходиться? Чи то тут спить Дитятко Ісус?” І сумно бабця відвертається з наповненими сльозами очима та шамотить собі, “дальше, ще трішки дальше”. Перед тим як бабця виходить із спальні, вона вибирає з кошика і залишає забавку на подушці кожної дитини. “Це ради Нього,” шепоче Бабця, та продовжує рік за роком на віки вічні шукати Дитятка Ісуса.

Цьогоріч ми святкуємо Різдво в контексті війни в Україні та інших країнах світу. Христос приходить до цього світу, як немовля, як невинна дитинка, яка потребує опіки і любові. Він вибирає бути народженим у простоті ясел, а не у царському палаці. Тому вже через цей смиренний початок життя Ісус проявляє себе як Цар миру. Його місія - проголошення миру між усіма людьми.

Як Христові послідовники, ми покликані бути миротворцями. Тож давайте разом працювати над миром у наших сім'ях, серед друзів, сусідів як і серед чужинців через переміну у нашому ставленні до потреб ближніх, які мають бути на першому місці, у той час як нашим потребам належить лише друге місце. Давайте згідно і життєвим кредом Махатми Ганді, яке він запозичив від святої Єлизавети Сетон: “жити в простоті, щоб інші могли попросту жити.”

Жити просто, щоб інші могли попросту жити - означає поставити Бога на першому місці у нашому житті, ходити Божими стежками, бачити брата чи сестру у кожній особі, нагодувати і напоїти потребуючих, цінувати справедливість і свободу, шукати істину, шанувати людську гідність, піклуватися матінкою-землею, щоб наші діти і внуки могли успадкувати від нас свою домівку, мати співчуття, і понад усе - любити Бога, ближнього і себе так як Господь любить нас.

Жити по-іншому означає жити життям, яке цінує лише гроші, багатство і владу над іншими і призводить до марної розтрати життєвих вартостей, розчарувань і відсутності щастя. Натомість, Господь хоче, щоб ми були щасливими і жили у раю, у Едемському саді, на небесах разом з Ним і тими, кого ми любимо.

Старенька бабуся, Бабця, втратила можливість побачити Дитятка Ісуса і тому - вічно шукає Його, будучи не задоволеною життям, самотньою, замерзлою і постійно старіючою.

Але ми ще не втратили свого шансу. Тож нехай історія Різдва, Ісусового народження, Божої присутності серед нас продовжує надихати світ, перетворюючи його через мир і любов на Царство Небесне, яке присутнє вже тут на землі.

Святкуючи Празник Господнього Рождества, нехай Христос благословить Вас і Вашу сім'ю миром, любов'ю і радістю, зараз і в новому році!

Христос Рождається! Славте Його!

Ваші у Христі,

+ Лаврентій Гуцуляк, ЧСВВ, Митрополит-Архієпископ Вінніпезький; Апостольський Адміністратор Саскатунський

+ Давид Мотюк, Єпарх Едмонтонський; Апостольський Адміністратор Нью-Вестмінстерської Єпархії

+ Браєн Байда, ЧНІ, Єпарх Саскатунський

+ Андрій Рабій, Помічник Вінніпезький

+ Михайл Вівчар, ЧНІ, Єпископ-емерит Саскатунський

+ Стефан Хміляр, Єпископ-емерит Торонтонський